

**Західноукраїнська організація
«Центр правничих ініціатив»**

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

**«СУЧАСНИЙ СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ
РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ І ПРАВА»**

18-19 жовтня 2013 р.

**Львів
2013**

ББК 67я43
УДК 34(063)
С 91

- С 91 «Сучасний стан і перспективи розвитку держави і права»: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Львів, 18-19 жовтня 2013 р.
– Львів: Західноукраїнська організація «Центр правничих ініціатив», 2013. – 136 с.

Видається в авторській редакції. Оргкомітет конференції не завжди поділяє думки учасників.

ББК 67я43
УДК 34(063)

Потикевич Анастасія Володимирівна ОСОБЛИВОСТІ АДАПТАЦІЇ МИТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ	102
Слабошпицька Уляна Олександрівна ПРОЕКТ «ENRW» ЯК АЛЬТЕРНАТИВА СИСТЕМІ РЕЄСТРАЦІЇ ЗАНОВГІВ, ЗАПРОВАДЖЕННІ БАЗЕЛЬСЬКОЮ КОНВЕНЦІЄЮ 1972 РОКУ	104
Третуб Олена Ігорівна ВІДНІВ ЧЛЕНСТВА УКРАЇНИ У СОГ НА ЇЇ АГРОПРОМИСЛОВИЙ СЕКТОР	105
Федоров Олександр Олександрович ІНСТИТУЦІЙНИЙ АРБІТРАЖ В СФЕРІ МІЖНАРОДНОГО ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПРАВА	108
Фурса Євген Євгенович СПАДКУВАННЯ З ПОЗЕМНИМ ЕЛЕМЕНТОМ: АВТОРСЬКІ БАЧЕННЯ ТЕОРЕТИЧНИХ ОСНОВ	110
Чернишова Світлана Сергіївна, Павлюх Ольга Анатоліївна ОСВІТНЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ ЯК ЧИННИК СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ	112
Чорний Богдан Олександрович МІЖНАРОДНЕ ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	114
Яценко Анна Юріївна ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДАННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНИХ КОНТРАКТІВ (ДОГОВОРІВ)	116

НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ

Бакала Артур Анатольович ПРЕСТУПНОСТЬ – СУЩНОСТЬ И ЭТИЧЕСКАЯ СОСТАВЛЯЮЩАЯ	119
Бусол Елена Юрьевна ПРОЯВЛЕНИЯ КОРРУПЦИИ В СИСТЕМЕ ЗДРАВООХРАНЕНИЯ УКРАИНЫ	121
Олійник Ігор Валерійович РОЛЬ ІНСТИТУТІВ СОЦІАЛІЗАЦІЇ У ЗДІЙСНЕННІ ВІКТИМОЛОГІЧНОЇ ПРОФІАКТИКИ СТАТЕВИХ ЗЛОЧИНІВ ЩОДО НЕПОВНОЛІТНІХ	123

НАПРЯМ 9. КРИМІНАЛІСТИКИ ТА СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА

Падалка Лілія Олегівна СТРУКТУРА СПОСОБУ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ ВИГОТОВЛЕННЯ ТА ОБІГУ ПЛАТІЖНИХ КАРТОК: ТАКТИКО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ	125
--	-----

НАПРЯМ 10. ЕКОЛОГІЧНЕ, ЗЕМЕЛЬНЕ ТА АГРАРНЕ ПРАВО

Качур Петро Васильович ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВИРОБНИЦТВА ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ЦУКРУ В УКРАЇНІ	128
Новіченко Юлія Андріївна ЗАГАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ РЕФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ ПОВОДЖЕННЯ З ВІДХОДАМИ	130
Рахнянська Тамара Олегівна ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЕКОЛОГІЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ЯК СКЛАДОВОЇ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ЗЕМЕЛЬ КАПІТАЛЬНОГО БУДІВНИЦТВА	132
Фомін Микола Ігорович, Святченко Людмила Олександрівна УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН	134

5. Порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України <http://www.rada.gov.ua>
6. Положення про порядок учинення нотаріальних дій в консульських установах та дипломатичних представництвах <http://www.rada.gov.ua>

Чернишова Світлана Сергіївна
магістр

Павлюх Ольга Анатоліївна
доцент кафедри міжнародного права

Національний університет державної податкової служби України
м. Ірпінь, Київська область, Україна

ОСВІТНЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ ЯК ЧИННИК СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ

Одним із першочергових завдань України на сучасному етапі її розвитку є вступ до Європейського союзу (далі ЄС) – економічного та політичного об'єднання європейських держав. Загальновідомим є те, що дане об'єднання держав є унікальним явищем, тому що поєднало в собі ознаки міжнародної організації та держави. За допомогою створення єдиної системи права ЄС, яка діє на території усіх держав-членів ЄС було утворено спільний ринок, гарантовано вільне пересування людей, товарів, послуг, капіталів, відмінено паспортний контроль, введено єдину валюту та інше [1].

Основи співпраці України та ЄС містяться в Угоді про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами (далі УПС), яка набула чинності у 1998 р. Основними цілями УПС є розвиток тісних політичних відносин між Україною та ЄС шляхом постійного діалогу з політичних питань, сприяння розвитку торгівлі, фінансового, громадського, науково-технологічного та культурного співробітництва.

На основі вищезазначеного та враховуючи, що процеси європейської інтеграції охоплюють дедалі більше сфер життєдіяльності людини та держави, базове значення у них повинна відігравати освіта, що є засобом підготовки кваліфікованих кадрів.

Осередком освітніх та наукових процесів у контексті євроінтеграції є Науково-технологічний центр в Україні – міжурядова неприбуткова організація, діяльність якої спрямована на запобігання розповсюдженню зброї масового знищення.

Метою співробітництва України з ЄС у сфері науки і техніки є заохочення цивільних наукових досліджень та технологічного розвитку, включаючи спільну науково-дослідницьку діяльність, навчання та переміщення науковців, а також інші форми співробітництва. Все це передбачає, що сторони забезпечуватимуть належний доступ до своїх відповідних програм на основі ефективного захисту прав інтелектуальної, промислової та комерційної власності.

У 2003 р. Європейською Комісією були затверджені проекти, які отримали гранти за програмою ГЕМПУС. Серед пріоритетних напрямків, що реалізуються в рамках проектів – впровадження сучасних навчальних технологій, створення та застосування новітніх методів управління навчальним процесом, відновлення тісної співпраці між університетами та виробничою сферою, що передбачає пошук нових ініціатив інноваційної діяльності; спрямованість на удосконалення управління закладами освіти; оновлення або розробка нових навчальних програм і підвищення кваліфікації викладачів, особливо у таких дисциплінах як економіка, іноземні мови, суспільні науки тощо.

До реалізації проектів залучено ряд вищих навчальних закладів освіти в Україні, серед яких: Національний університет «Києво-Могилянська Академія»; Національний університет «Острозька Академія»; Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»; Харківська Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого та інші.

Наступним євроінтеграційним кроком України було її приєднання до Болонського процесу в травні 2005 року, в рамках якого створюється єдиний простір вищої освіти в Європі. Загальновідомим є той факт, що Болонська конвенція, та ряд інших документів, які підписали всі країни Західної та Центральної Європи з метою створення єдиного освітнього простору

ру закріплюють стандартизацію підходів до організації навчального процесу й функціонування вищої школи.

Беручи до уваги зарубіжний досвід реалізації засад Болонського процесу в систему освіти, можна назвати ряд перспектив, які Україна отримає в результаті приєднання:

- 1) 12-річна шкільна освіта, з посиленням вивчення іноземних мов (особливо англійської);
- 2) єдина система атестації школярів, за результатами якої, при вступних іспитах випускники зможуть подавати документи не тільки в українські, але й європейські вузи;
- 3) приведення системи вищої професійної освіти до європейських стандартів: двоступенева освіта (бакалаврат та магістратура);
- 4) створення інфраструктури для навчання іноземних студентів в Україні: будівництво й впорядкування гуртожитків, організація харчування, закупівля сучасного обладнання, забезпечення бібліотек вузів навчальною та художньою літературою на англійській мові тощо;
- 5) політсений переїзд громадян з метою подальшого навчання чи працевлаштування у зоні європейської вищої освіти;
- 6) зростання привабливості європейської вищої освіти;
- 7) в ретельній, українські студенти отримають дипломи, що визнаються в країнах, які знаходяться в системі Болонського процесу, і зможуть краще реалізувати свій потенціал на європейському ринку праці;
- 8) розширення можливостей для наукової співпраці, обміну дослідниками, викладачами, аспірантами, студентами.

Однак, слід зауважити, що попри перспективи, Болонський процес має ряд проблем, які дещо сповільнюють темпи утворення європейської зони вищої освіти:

- 1) не всі країни Європи залучено до процесу створення європейського простору вищої освіти;
- 2) існує ризик неузгодженості дій під час проведення реформ, наприклад, деякі країни зверхньо підійдуть до проведення реформ, тобто візьмуть довготривалу навчальну програму і поділять її на частини, змінюючи назви «заліків» і присуджуючи ступінь бакалавра після, приміром, сьомого семестру традиційного п'яти-шестирічного циклу, що звичайно, не відповідає вимогам повноцінних ступенів;
- 3) проблемою є надання окремим країнам переваг щодо стирання незначних відмінностей під час проведення реформ перед більш загальними проблемами, тому що боротьба з несприятливими деталями може відвернути увагу від реальних загроз, які можуть виникати.

На сучасному етапі існування в Україні положень Болонського процесу в освітній сфері основна проблема полягає в тому, що незважаючи на те, що Україна вже вісім років як приєдналася до Болонського процесу, а дипломи випускників національних навчальних закладів освіти ще й досі не визнаються жодною країною Європи. Саме тому виникає нагальна потреба у переосмисленні шляхів реалізації положень Болонського процесу в Україні. Слід наголосити на тому, що задля одержання позитивного результату потрібно міняти всю систему вищої освіти, яка на даний час змінена частково. Також, з іншого боку в нашій країні на даний момент дійсно відсутній показник незалежної оцінки за якістю виданих дипломів (особливо тих, що отримані на «комерційній основі»). Тому, не зайвим буде нагадати про те, що в цілому, державну систему атестації та контролю за якістю освіти ще належить формувати.

Отже, вважати Болонський процес досконалим явищем розвитку вищої освіти поки що неможливо. Україні слід прагнути реалізувати положення Болонського процесу в освітній сфері максимально наближено до їх реалізації у інших країнах Європи, враховуючи позитивний та негативний досвід проведення реформ. Так, щоб Україні досягти європейського рівня, хоча б по кількості студентів, необхідно насамперед удвічі збільшити об'єм фінансування вищої освіти, а також зменшити кількість приватних вузів, що, в свою чергу, підвищить престиж вищої освіти та знизить рівень корупції в освітній сфері. Звичайно, для повного та всебічного функціонування нашої держави на належному рівні необхідно приведення у відповідність нормативно-правової бази України до законодавства ЄС. Цей процес адаптації законодавства України до законодавства ЄС є довготривалим та має на меті поступове прийняття та впровадження нормативно-правових актів України, розроблених з урахуванням законодавства ЄС.

Література:

1. Кернз В. Вступ до права Європейського Союзу: навч. посіб. / В. Кернз ; пер. з англ. – К. : Т-во «Знання» ; КОО, 2002. – 381 с.

2. Копійка В.В., Шинкаренко Т.І. Європейський Союз. Історія і засади функціонування: навч. посібник / Л.В. Губерський (ред.). – К.: Знання, 2009. – 751 с.
3. Болонський процес: перспективи та розвиток у контексті приєднання України до Європейського простору вищої освіти // Матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції. – Судак, 2004. – 85 с.
4. Гніденко М.П. Організація навчального процесу за кредитно-модульною технологією. Актуальні проблеми розвитку інформаційно-комунікаційних технологій навчання в напрямку інтеграції вищої освіти України до єдиного Європейського освітнього простору // Тези міжнародної науково-методичної конференції – Київ, ДУІКТ, 2004. – с. 26.

Чорний Богдан Олександрович
студент

Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана
м. Київ, Україна

МІЖНАРОДНЕ ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Проблема міжнародного регулювання інвестиційної діяльності є досить актуальною в наш час. Незалежно від рівня економічного розвитку багато держав прагнуть залучити іноземний капітал, отримати прямі і непрямі вигоди від іноземних капіталовкладень. При цьому слід зазначити, що зростання іноземних інвестицій сприяють політико-економічні умови інвестиційної діяльності держави і розвиток відповідної нормативно-правової бази.

Метою даного наукового дослідження є аналіз чинного законодавства, що регламентує правове регулювання іноземного інвестування в світі.

При розгляді даної проблеми, в першу чергу, слід дати визначення поняттям «іноземна інвестиція» та «іноземний інвестор», які є основоположними категоріями інвестиційного законодавства і, разом з тим, правове регулювання відносин, пов'язаних із залученням іноземного капіталу, неможливе без чіткого визначення цих понять.

У зв'язку з цим, як *іноземний інвестор повинна розглядатись будь-яка особа, яка реально вклала в підприємницьку діяльність на території певної країни майно, право власності на яке вишикло в інвестора поза державними кордонами країни-реципієнта згідно з іноземним законодавством* [8, 91].

Поняття «іноземний інвестор» взаємопов'язане з поняттям «іноземна інвестиція». Незважаючи на відсутність у спеціальній літературі загальноприйнятого розуміння юридичного змісту поняття іноземні інвестиції, на мою думку, слід дотримуватися Сеульської конвенції 1985, відповідно до якої складовими ознаками цієї правової категорії є три обов'язкові умови: [7, 154]

- 1) щоб інвестиції виражалися у грошовій або матеріальній формі;
- 2) щоб інвестиції носили довгостроковий і середньостроковий характер;
- 3) щоб у ході здійснення інвестиційної діяльності був присутній мінімальний підприємницький ризик.

Отже, відповідно до цього, *іноземна інвестиція як економічна категорія виражає соціально-економічні відносини між іноземним інвестором і реципієнтом іноземного капіталу з приводу об'єкта, процесу інвестування, отриманого прибутку (доходу).*

Як показує досвід зарубіжних країн, для багатьох із них саме прямі іноземні інвестиції стали головним чинником економічного розвитку, сприяючи відновленню економіки, зростанню науково-технічного потенціалу, структурній перебудові господарства.

Яскравим прикладом є європейські країни (Великобританія, Бельгія, Португалія та ін.) і нові індустріальні економіки Східної Азії (Малайзії, Філіппін, Таїланду та ін.) і Латинської Америки [2, 76].

Практика залучення ПІІ в різних формах дає підставу стверджувати, що величина імпорту капіталу залежить від наявності в країні відповідного правового механізму щодо іноземних інвестицій. Серед елементів регулюючого механізму можна виділити: [5, 22]

- спеціальні закони, які регламентують порядок ввезення і функціонування прямих іноземних капіталовкладень, контроль за ними з боку влади і місцевого партнера і т.д;